

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 20

เรียบเรียงโดย จุฑามณี สารเสวก

ลุงต้อย อายุ 59 ปี อาชีพ คนขับรถตุ๊กตุ๊ก แถวท่าพระจันทร์

จากแดนอีสานถิ่นบ้านเกิด เข้ามาสู้ชีวิตในเมืองกรุง เรื่องราวของลุงต้อย คนขับรถตุ๊กตุ๊กย่านนักท่องเที่ยวที่กว่า 30 ปีแล้ว ลุงต้อยยังคงยึดมั่นในอาชีพของตัวเอง แม้สถานการณ์จะพลิกผันจากโรคโควิด-19

บ้ายแก่ๆ ของวันศุกร์ ณ ท่าพระจันทร์ ซึ่งปกติจะเป็นช่วงเวลาที่ผู้คนในระแวกนี้เดินกันขวักไขว่ ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยว นักศึกษา พ่อค้าแม่ค้า หรือคนทำงาน ต่างเข้ามาเดินจับจ่าย และเลือกชมของเด็ดของดังในย่านนี้ สีสนของถนนเก่าแก่อย่างท่าพระจันทร์ไม่เคยจางหาย ทว่าตอนนี้กลับกลายเป็นความเงียบงันเข้ามาแทนที่

ลุงต๋อย คนขับรถตุ๊กตุ๊กรับรู้อถึงบรรยากาศนี้ดี “...อยู่ตรงนี้มานานไม่เคยเจอ ถ้ามาเห็น แถวนี้ช่วง 5 โมงเย็นนี่เหงาเลยนะ เจียบ ไม่มีคนเดิน ยิ่งตอนลือคดาวนยังหนัก มหาลัยก็ปิด วัดก็ปิด ร้านอะไรแถวนี้ก็ปิด นักท่องเที่ยวก็ไม่มี แต่ลุงก็ยังจอดรถตรงนี้นะ เพื่อจะมีลูกค้าบ้าง ลักหน่อย...”

ลุงต๋อยเล่าให้ฟังถึงสถานการณ์ของย่านท่าพระจันทร์ ท่ามกลางแดดที่ร้อนระอุและความอบอ้าวในเดือนมิถุนายน “...ใจหายนะ มันหน้ามือเป็นหลังมือเลย คูสิ ช่วงเช้าทั้งวันมานี่จนถึง ตอนบ่าย วันนี้ลุงมีผู้โดยสารแค่รายเดียวเอง...”

ลุงต๋อยเป็นคนจังหวัดร้อยเอ็ดโดยกำเนิด เติบโตมาในครอบครัวชาวไร่ชาวนา ลุงต๋อยตัดสินใจเข้ามาทำงานเป็นขับรถตุ๊กตุ๊กในกรุงเทพฯ เนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูคนในครอบครัว โดยมีญาติฯ เป็นผู้ชักชวนให้มาเริ่มทำอาชีพนี้ จนปัจจุบันก็เป็นระยะเวลากว่า 30 ปีแล้ว

“...ลุงขับประจำแถวท่าพระจันทร์ รู้จักกับคนแถวนี้ไปหมด มันเป็ย่านนักท่องเที่ยว เมื่อก่อนลูกค้าส่วนมากเลยเป็นชาวต่างชาติ ลุงคิดว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ดีนะ ตื่นเข้ามาทำงาน ส่งลูกค้าเสร็จก็กลับบ้าน รายได้เมื่อก่อนถือว่าเยอะพอสมควร เฉลี่ยอย่างต่ำก็วันละ 1,000 กว่า บาท โชคดีที่บริษัทเก่าที่ทำอยู่เขาทำร่วมกับบริษัททัวร์ เย็นวันไหนมีลูกค้าต่างชาติก็ไปรับสัก 1 ทุ่ม พาไปดูวัดดูที่ต่างๆ หรือแวะร้านอาหารไทยดั่งๆ แถวท่าพระจันทร์ ทำช่าง ทำเตียนเสร็จประมาณ 4 ทุ่ม เขาก็จ่ายให้เพิ่มเลยวันละ 800 ร้อยบาท ลุงก็มีเงินส่งให้ทางบ้าน ส่งลูกเรียนหนังสือ และก็พอเก็บบ้าง

พอมาช่วงโควิดที่เขาลือคดาวน รอบแรก ลุงกลับบ้านที่ร้อยเอ็ดนะ แต่พอรอบ 2-3 ลุงไม่ได้กลับเพราะต้องกักตัว ลุงก็เลยออกมาทำงานอยู่ที่ท่าพระจันทร์ทุกวัน รายได้ลดลงเยอะ หนักหนามาก ชีวิตเปลี่ยน เพราะไม่มีลูกค้าเลย บางวันก็ได้แค่ 2-3 เที้ยว ถ้ามีลูกค้าขาประจำก็ ดีหน่อย พอได้บ้าง แต่ถ้าวันไหนไม่มีลูกค้าประจำเลยก็ได้แค่วัน 100-200 บาท ถ้าเกิน 300 นี้ถือว่าเก่งมากแล้ว จริงๆ มันไม่คุ้มหรอกเพราะมันเท่าตัว แต่ก็ดีกว่าไม่มา เรายังต้องกินต้องใช้ ได้มากได้น้อย ก็ยังดีกว่าไม่ได้เลย ...”

ในความคิดเห็นของลุงต๋อย ลุงต๋อยยังถือว่าตนเองโชคดีที่มีรถตุ๊กตุ๊กเป็นของตัวเอง จึงไม่มีปัญหาเรื่องการส่งค่าเช่ารถหรือต้องส่งเงินกลับไปให้ทางครอบครัว แต่ถึงอย่างนั้น ลุงต๋อยก็ยังมีการค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และค่าห้องเช่ารายเดือน ที่ยังต้องรับผิดชอบอยู่ แม้รายได้ตอนนี้รายได้จะลดลงเหลือแค่เดือนหมื่นกว่าๆ ก็ตาม “...นี่เจ้าของห้องเช่าที่เรารู้จักกันมานาน เขาก็รู้สถานการณ์เรา เรายากให้เท่าไรเขาก็ไม่ว่า อย่างเดี๋ยวนี้อจ่ายค่าห้องเขาเดือนละ 1,700 เรายอกเขาว่า เราไม่มีนะ ช่วงนี้หากินลำบาก เขาก็บอกไม่มีปัญหา ไม่คิดค่าน้ำค่าไฟด้วย เรายังเกรงใจในความคิดของเขา...”

ลุงต๋อยเสริมให้ฟังอีกว่าเมื่อก่อนเคยมีญาติและคนรู้จักขับรถตุ๊กตุ๊กบริเวณเดียวกันกว่า 10 คัน ทว่าหลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 กลับมาระบาดอีกครั้งในรอบ

ที่ 3 ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องทยอยกลับไปอยู่บ้านเกิดกันหมด เพื่อหาทางประกอบอาชีพอื่น เนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ

“...จริงๆ พวกลูกหลานเขาก็อยากให้ลุงกลับ แต่ลุงบอกไปว่ายังกลับไม่ได้ เพราะเป็นห่วงหลายๆ อย่างที่นี้ ก็เลยบอกลูกไปว่ายังไงพ่อก็ต้องสู้อยู่นี่นะ ลุงก็เลยสู้แบบนี้ละ ตื่นเช้ามาเข้างาน เย็นก็กลับ แต่ก็เลี้ยงไปทีคนเยอะๆ อยู่ในที่เปิดๆ ร้อนเท่าไรก็ช่าง ทนเอา ให้ลมมันโกรกตลอดเวลา ค่าโดยสารเราก็ลดลงเกือบครึ่งหนึ่งเลย สงสารผู้โดยสาร ต่างคนต่างไม่มี พอวิ่งได้พอลดได้ ลุงก็ลดราคาให้เขา ภาวนาอย่างเดียวว่าอยากให้มีมันผ่านไปเร็วๆ ให้นักท่องเที่ยวกลับมา เพราะถ้าไม่มีนักท่องเที่ยวมันเลยก็แย่

เครียดนะ ธรรมดาละ มีกระวานกระวาย จะเอาแบบไหนดี คิดไปนู่นคิดไปนี่ คิดหาทางไปให้ลูกหลานว่าเขาจะทำยังไงกันดี ให้เขาเอารถตุ๊กตุ๊กออกไปค้าขายดีมัย ได้กำไรวันละ 400-500 ก็พอได้กินได้ใช้นะ ตอนนี้อาจใจได้แล้วละ ลูกหลานทำมาหากินเองได้ ส่วนเราหากินไรได้ก็กิน ยังไม่ถึงว่าลำบาก มันก็ไม่อยากให้เกิดขึ้นอยู่แล้ว เราก็ต้องยอมรับมันไปตามสภาพก่อน และผ่านมันไปให้ได้

นี่ลุงกำลังรอฉีดวัคซีนอยู่นะ ลงทะเบียนไว้แล้ว อยากให้รัฐบาลหรือทุกส่วนที่เกี่ยวข้องเอาวัคซีนมาฉีดให้เร็วๆ ให้ครบจำนวนทุกคน จะได้กลับมาดีขึ้น ลุงคิดว่ามันจะดีขึ้นอยู่แล้ว อาจจะต้องใช้เวลา ลุงยังมีความหวังอยู่ แต่ถ้าสถานการณ์มันยังแย่งอีก รอบนี้ก็คงต้องกลับบ้าน ...”

ระหว่างพูดคุยในช่วงท้ายลุงต้อยหันไปยิ้มแยม และโบกมือทักทายคนขับรถตุ๊กตุ๊กที่ผ่านไปผ่านมา เขามองว่าคนเหล่านี้คือคนในครอบครัวเหมือนพี่เหมือนน้อง และยังคงภูมิใจในอาชีพนี้ที่คอยสร้างรายได้ จนชีวิตเขามีทุกวันนี้ที่ไม่ต้องเดือดร้อนลูกหลาน

“... ขับรถตุ๊กตุ๊กมันอิสระ แต่ยังไงเราก็ต้องขยัน ไม่ได้วันนี้ เดี๋ยวพรุ่งนี้มันก็ต้องได้ ไม่ได้พรุ่งนี้ วันมะรืนก็อาจจะได้ ลุงไม่ท้อนะ มันอาจจะเหนื่อยจริง บางวันไม่อยากจะลุกมาทำงาน มันเพลีย ไหนจะตากแดดอีก แต่ก็สู้ไปอย่างงี้ละ นอนอยู่ห้องเฉยๆ มันก็ไม่ได้อะไร ลุงเกิดมาสู้ชีวิตอยู่แล้ว ลำบากมาตั้งแต่เด็ก มาตอนนี้ก็ทนได้

ลุงคิดว่าสัก 2-3 ปีหลังจากนี้ลุงจะแขวนนวม เอารถไว้ให้ลูกๆ ขับ แต่ถ้าไม่มีคนทำก็ขายไป ละก็ไปอยู่บ้านเกิดช่วงบั้นปลายชีวิต เลี้ยงเปิดเลี้ยงไก่ไป แต่ช่วงนี้ก็ต้องสู้ไปก่อน สู้เพื่อให้ลูกหลานเขาทำงานได้ต่อไป ไม่ให้ตัวเองเป็นภาระเขา ก็เลยคิดว่ายังกังอาชีวะขับรถตุ๊กตุ๊กตอนนี้ไม่ได้...”

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2564